

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 11. november 2009

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail ism@ism.dk

THA/ J.nr. 2009-7693

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 18. oktober 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 23 (SOU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra René Skau Björnsson (S).

Spørgsmål nr. 23:

"Ministeren bedes uddybende kommentere og forholde sig til, hver enkelt af Ankestyrelsens udsagn og holdninger, som kom til udtryk i P1 Orientering den 7. oktober 2009 vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en el-scooter er et hjælpemiddel eller et forbrugsgode og, hvorvidt Ankestyrelsen, efter ministerens vurdering, holder sig inden for lovens smalle rammer?"

Svar:

Der er indhentet en udtalelse fra Ankestyrelsen til brug ved besvarelsen af spørgsmålet. Ankestyrelsen har oplyst følgende:

" Ankestyrelsen blev i udsendelsen bedt om at uddybe baggrunden for principafgørelsen, herunder at begrunde, hvorfor en trehjulet el-scooter ikke længere er et hjælpemiddel, men nu anses som et forbrugsgode.

Ankestyrelsen skal i det følgende præcisere de hovedsynspunkter, som blev gjort gældende under udsendelsen. Styrelsen har ikke fundet det formålstjenligt at redegøre for samtlige udtalelser og udsagn, som fremkom under udsendelsen.

Styrelsen skal indledningsvis bemærke, at betingelserne for støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder er de samme.

Det overordnede formål med hjælp efter serviceloven er, at den enkelte kan leve et liv som andre på samme alder og i samme livssituation.

Hjælpe midler er produkter, der fremstilles med henblik på at afhjælpe en fysisk eller psykisk funktionsevnedssættelse. Der er ingen egenbetaling på et hjælpemiddel. Et hjælpemiddel tilhører kommunen, og hvis det ikke anvendes, kan kommunen afhente det.

Forbrugsgoder omfatter produkter, der er fremstillet og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug med den almindelige befolkning som målgruppe. Produkterne er ikke fremstillet specielt med henblik på at afhjælpe en nedsat funktionsevne, men kan i en række tilfælde udgøre den kompensation, som personer med nedsat funktionsevne har brug for.

Der er egenbetaling på 50 procent af et standardprodukt af den type, der er behov for. Ansøgeren kan købe et dyrere produkt, men kommunen betaler alene 50 procent af prisen på standardproduktet.

Der kan dog bevilges et dyrere produkt end et almindeligt standardprodukt, eller der kan bevilges en særlig indretning, som er nødvendig. Kommunen betaler disse merudgifter.

I Ankestyrelsens praksisundersøgelse i 2007 om hjælpemidler og forbrugsgoder viste det sig, at der var forskellig praksis i kommunerne, om el-scootere blev bevilget som et hjælpemiddel eller et forbrugsgode. Ved kommunesammenlægningerne var flere kommuner blevet opmærksomme på den uensartede praksis.

Samfundsudviklingen medfører, at befolkningen anskaffer sig flere og flere ting. Afgrænsningen mellem hjælpemidler og forbrugsgoder flytter sig i takt med den almindelige udvikling.

Det er produktet, dets anvendelse, og hvem det fremstilles og forhandles til, som afgør, om det er et hjælpemiddel eller et forbrugsgode. El-scootere sælges i dag også til private, der betaler selv og ikke ønsker kommunen involveret, eller private, som har fået afslag fra kommunen. Køretøjerne annonceres bredt. Også i skattelovgivning er el-scootere forbrugsgoder.

El-scootere har en forbrugsgodeværdi i forhold til en kørestol, en stok eller en rollator. For den ældre del af befolkningen erstatter el-køretøjet således ikke altid en kørestol, stok eller rollator, men erstatter bilen. Der kræves ikke kørekort til el-scootere. Det, der kompenseres udover den nødvendige afhjælpning af funktionsnedsættelsen, er forbrugsgodeværdien, som også ikke-handicappede har glæde af. Spørgsmålet om forbrugsgodeværdi er dog kun relevant, når der er tale om et produkt, der fremstilles og forhandles bredt.

Når der er egenbetaling på 50 procent på forbrugsgoder, er baggrunden at undgå overkompensation, fordi et forbrugsgode opfylder samme behov, som andre også har.

Udgangspunktet er, at en trehjulet el-scooter er et forbrugsgode, dog kan køretøjet fungere udelukkende som et hjælpemiddel for ansøgeren.

Et forbrugsgode kan således have en så specifik funktion til at kompensere for en nedsat funktionsevne, at forbrugsgodet ikke har anden funktion end at fungere som hjælpemiddel. I disse tilfælde er det et hjælpemiddel, hvor støtten omfatter den fulde anskaffelsespris på det bedst egnede og billigste produkt. Der er i disse tilfælde ikke nogen egenbetaling, idet forbrugsgodet betales fuldt ud af kommunen.

Ankestyrelsen har i principafgørelse C-25-06 truffet afgørelse om, at en cykel med hjælpemotor var et forbrugsgode. For en kvinde med sclerose fungerede den tohjulede el-cykel udelukkende som et hjælpemiddel. Afgørende herfor var, om der for den handicappede var en forbrugsgodeværdi tilknyttet, således at den handicappede ville blive overkompenseret ved bevillingen, eller om forbrugsgodet alene kompenserede for den nedsatte funktionsevne.

Når der bevilges en el-scooter, skal der derfor hver gang tages stilling til, om el-scooteren udelukkende fungerer som et hjælpemiddel for ansøgeren.

Det ligger efter Ankestyrelsens opfattelse inden for rammelovgivningen, at en trehjulet el-scooter nu anses som et forbrugsgode i takt med den almindelige samfundsudvikling.

Ankestyrelsen skal understrege, at Ankestyrelsen ikke under eller efter optagelsen af interviewet blev bedt om at kommentere eller gjort bekendt med synspunkterne fra Stig Langvad og Kirsten Ketscher.”

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt Ankestyrelsen vurderes at holde sig inden for lovens rammer i principafgørelse C-42-08 og uddybningen heraf, kan det oplyses, at Ankestyrelsen ifølge retssikkerhedslovens § 68, stk. 1, er uafhængig af instruktioner vedrørende afgørelsen af den enkelte sag. Efterprøvelse af en principafgørelses overensstemmelse med lovgivningen må derfor ske ved sagsanlæg ved domstolene.

Karen Ellemann

/ Karin Ingemann